

Scenen: Ett socialkontor i Sverige, världen. Jag sitter med ryggen mot så att jag bara hör dialogen. Utan ansikten till rösterna. En kvinnoröst som suttit och pratat i mobiltelefon avbryter raskt samtalet för att haffa sin handläggare när denna öppnar den låsta dörren. Kvinnan med mobiltelefonen undrar om handläggaren fått lappen, som hon lämnat in i receptionen, om att hon behöver matpengar, och bensinpengar för att kunna skjutsa sin dotter till skolan.

Handläggaren säger att hon har fullt upp hela dagen och att hon inte har möjlighet att hjälpa kvinnan idag, hon får boka in tid för ett möte.

– Men jag ringde ju igår och då sade du att jag skulle ringa på din telefontid mellan nio och tio idag och jag har faktiskt telefon med betalkort och nu är jag här och jag vill bara lämna in den här lappen, inte mer än det. För jag måste få pengarna idag.

– Ja, men nu är det så här att jag kan inte göra något för dig idag utan du får komma in imorgon, säger handläggaren med suckar i rösten.

Själv sitter jag färdig med mitt men vill inte vända på mig, inte skämma ut någon av dem. Det är så privat. Åtminstone mobilkvinnans röst. Handläggarkvinnan låter mest matt och less. Men det är som det låter. Rösten är i alla fall uppfylld av ett stort NEJ.

– Men det är ju inte klokt, utbrister kvinnan med mobiltelefonen, har ni verkligen rätt att neka mig matersättning? Jag måste ju ha den och jag måste ha den idag. Du måste ju kunna hjälpa mig, jag står ju här!

Rösterna blir mer och mer upprörda. Argumenten desamma: Det måste gå. Det går inte. Det måste gå. Det går inte. Det måste gå. Det går inte.

Jag antar att socialkontorens personal är ganska rejält överbelastade i dessa krisens tider. Fler och fler måste, ofta mycket motvilligt, ta den sista utvägen för att klara av vardagen. Tufft för socialtjänstemännen.

Men också tufft för kvinnan som behöver mat och bensin. Och tufft för hennes dotter.

Jag bestämmer mig för att jag hört nog och reser mig för att gå. Två kvinnor står och stirrar argt på varandra. Den ena utanför dörren, den andra innanför, med handen på handtaget, redo att stänga framför näsan på den andra om hon skulle försöka ta sig innanför den osynliga gränsen som går en bit ut på golvet. De utsätts tydligen för en hel del våld, socialtjänstemännen. Men jag hinner gå innan det kommer till handgemäng. Och jag undrar i mitt stilla sinne vad politikerna – som lagstiftar hit och dit om sjukpenning och utförsäkringar och att det inte ska vara lätt att belasta systemet för den som råkar illa ut eller helt enkelt bara inte får något jobb – vad de vet om känslan av att söka socialbidrag.

Text och foto: Emma Lundström

ETT NEJ ÄR

ETT NEJ ÄR

ETT NEJ